

Kommentar

Frithjof Jacobsen er politisk redaktør i Dagens Næringsliv

En jobb som innebærer en arbeidsmengde på linje med stilling som fullmektig i et ledende, norsk advokatfirma

Frithjof Jacobsen

Det holder ikke bare å rekke opp hånden

← Henrik Asheim, Tina Bru, Peter Christian Frølich, Ine Marie Eriksen Søreide og Sandra Bruflot. Alle disse, bortsett fra Tina Bru, nevnes som kandidater til Høyres nye ledelse. Det gjør også Nikolai Astrup, som ikke er med på dette bildet. Foto: Gorm Kallestad/NTB

Ledervalget i Norges tredje største parti minner om et foreldremøte som prøver å få noen til å sitte i FAU.

● Det beste man kan si om Høyres prosess for å skaffe seg en ny ledelse, er at den er dannet. Usedvanlig dannet faktisk. Man kan nesten tro at dette handler om en fredelig overgang på toppen i gode tider.

Men Høyre er på ingen måte inne i noen god periode. Det er et tafatt, idéfattig og utlevd parti akkurat nå. Partiet som gikk til valg med slagordet «Ingen slagord» endte med å føre en valgkamp der det folk fikk med seg, var «Ingen politikk». Så vidt jeg forstår er dette også konklusjonen i det arbeidet som snart skal leveres fra Høyre interne havarikommisjon.

Høyre selv nekter å kalle det en «havarikommisjon». Når partitoppene snakker om det elendige valget i høst, er det som å høre noen fortelle at de sneiet borti et skjær, før kursen stødte ble holdt videre. Mot den politiske blindleia.

Valget på ny ledelse blir avgjørende for partiets skjebne de neste årene. Det er ikke en umulig oppgave å gjenreise Høyre som Norges største, borgerlige parti, med en klar lederrolle på den siden av politikken. Den partilederen som er skikket til det, blir sannsynligvis statsminister i 2029.

Det er like mulig at Høyre ikke klarer dette. De kan velge en leder som ikke har noen idé om hva som er den rette politiske kursen for et borgerlig parti. Eller en som ikke klarer å omsette ideene til politikk som folk forstår og lar seg begeistre av.

Partitoppene som nå plasserer sine visittkort i lederkabalene liker å snakke om at det skal velges et lag på toppen. Som om Høyre de neste årene skal ledes av en slags komité. Dette fordi arbeidsmengden og presset visstnok oppfattes som så stort og tyngende. Har lederkandidatene glemt at målet er å bli statsminister? En jobb som innebærer en arbeidsmengde på linje med stilling som fullmektig i et ledende, norsk advokatfirma?

Hvor blir det av den intense politiske debatten om Høyres fremtid? Den som grunnplanen i partiet trenger å høre for å kunne fatte det beste ledervalget. Og hvor er oppgjøret med det elendige valgresultatet? Det må jo være utgangspunktet for å gjenreise partiet.

Det kan selvsagt hende at det både er tenkt og snakket stort i møterommet på Lysebu, der valgkomiteen i Høyre intervjuet ulike kandidater til ledervervene i helgen. Men skal det som sies der virkelig forbli i de lukkede rom? Det er ikke en oppskrift på noe som kan få Høyre tilbake til de høydene som er nødvendig for å vinne tilbake regjeringsmakten og statsministerposten.

Det virker også som om partiet underdri-

ver hvor viktig selve partilederrollen er i vår tid. Den betyr uendelig mye mer enn de andre vervene i ledelsen. Et partis politikk kommuniseres i dag hovedsakelig gjennom partilederen. Dette slår spesielt sterkt inn hos de velgerne som er mottagelige for skiftende, politiske strømninger. Gode partiledere klarer å fange dem og flyte med dem. Slik Erna Solberg lenge gjorde med så stor suksess da hun var en nærmest eneveldig partiheriker i Høyre.

For de som mener Norge bør ha en stabil og styringsdyktig borgerlig regjering, er det derfor smått selsomt å se hvordan ledende skikkelser i partiet nå oppfører seg som en gruppe foreldre i et småklamt klasserom der det skal velges representant og vara til FAU.

Noen sier seg riktignok «villige» til å stille, men det er lite sult etter makt og innflytelse å få øye på. En Høyre-leder uten maktbegjær, er ikke det partiet trenger. Både Sylvi Listhaug, Jonas Gahr Støre, Jens Stoltenberg og Tonje Brenna har selvsagt klare ønsker om makt. Uten makt blir politikk bare et seminar.

Det kan løse for Høyre. Kanskje får vi en skikkelig lederkamp, der kandidatene kjører hardt og den beste står igjen. Men så langt ser ledervalget i Høyre omtrent ut som partiet Høyre i valgkampen. Blodfattig.

frithjof.jacobsen@dn.no